

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA

SALA PRIMERA

1. [Sentència](#) de 18 de gener de 2024 (C-218/22), de la Sala Primera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, referent al **dret a gaudir les vacances i a la compensació econòmica en cas de no poder gaudir-les**.

El TJUE resol la qüestió prejudicial i interpreta l'article 7 de la Directiva 2003/88/CE del Parlament i del Consell, de 4 de novembre de 2003, relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball, i l'article 31, apartat 2, de la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea.

La qüestió prejudicial es basa a determinar si s'ajusta o no al dret de la Unió la compensació econòmica dels dies de vacances no gaudits en finalitzar la relació laboral per voluntat del treballador públic.

El TJUE afirma que, d'acord amb l'article 7 de la Directiva 2003/88/CE i de l'article 31.2 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, una normativa nacional no pot prohibir aquesta compensació econòmica en cas de renúncia voluntària d'un empleat públic. No es pot justificar, per denegar aquesta compensació econòmica, amb raons de control de la despesa pública ni amb necessitats organitzatives de l'ocupador públic. No obstant això, si el treballador es va abstenir, de manera deliberada i amb ple coneixement de causa sobre les conseqüències que es podien derivar de la seva abstenció del dret a gaudir les vacances anuals retribuïdes després d'haver pogut exercir efectivament aquest dret, es podrà donar el cas de la pèrdua del dret a gaudir les vacances anuals retribuïdes i del dret a percebre una compensació econòmica en cas d'extinció de la relació laboral.

SALA QUARTA

2. [Sentència](#) de 18 de gener de 2024 (C-303/22), de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, sobre **recursos en matèria de contractació i efectes suspensius del procediment de contractació**.

El TJUE resol la qüestió prejudicial plantejada i interpreta l'article 2.3 i 2 bis, apartat 2, de la Directiva 89/665/CEE, en el marc d'un litigi suscitat per la formalització d'un

contracte de subministrament i obres amb anterioritat a la resolució per l'òrgan de primera instància del recurs plantejat contra l'adjudicació.

El TJUE, en aquesta sentència, estableix que l'efecte suspensiu del recurs interposat contra la decisió de l'adjudicatari d'un contracte públic durant el procediment davant l'òrgan judicial de primera instància que coneix el recurs s'estén i es manté fins al moment en què l'òrgan judicial competent s'hagi pronunciat sobre el fons del recurs, amb independència del caràcter jurisdiccional o no d'aquest òrgan. Un cop dit òrgan s'ha pronunciat, la part perjudicada podrà reclamar danys i perjudicis.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1026/2023](#) de 18 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, relativa al **sistema d'accés a la funció pública local**.

Aquesta sentència d'interès cassacional se cenyeix a determinar si per a la selecció dels funcionaris de carrera de l'Administració local cal optar indistintament pel sistema d'oposició, de concurs o de concurs-oposició, o preval, com a regla general, el sistema d'oposició, tal com preveu l'article 2 del RD 896/1991.

En aquest sentit, el TS determina que **preval** el sistema d'**oposició**, en considerar vigent l'esmentat article 2 del RD 896/2991, com a norma especial aplicable a la selecció dels funcionaris de carrera de l'Administració local.

Afirma, en conseqüència, que el sistema d'oposició és el general i, el sistema de concurs-oposició serà d'aplicació quan així es justifiqui en el corresponent expedient administratiu per ser el més adequat atenent a la naturalesa de la plaça o de les funcions a desenvolupar.

4. [Sentència 41/2024](#), de 15 de gener, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **llicència de vehicles amb conductor**.

El TS estima el recurs de cassació interposat per la societat Maxi Mobility Spain SLU, casa i anul·la la sentència dictada pel TSJ de Madrid i estima en part el recurs contenciós administratiu deduït contra la resolució de la Direcció General de Transports de la Comunitat de Madrid, per la qual es va denegar la sol·licitud de

1.000 autoritzacions de vehicles amb conductor, que també anul·la, i ordena retrotraure les actuacions administratives perquè l'Administració competent respongui a aquesta sol·licitud de conformitat amb la normativa aplicable en el moment de presentar la sol·licitud, sense aplicar la limitació quantitativa 1/30 prevista en el Reglament d'ordenació del transport terrestre.

El més important d'aquesta sentència és que aplica la sentència del TJUE de 8 de juny del 2023 i, en conseqüència, afirma que la limitació quantitativa de les llicències de vehicles amb conductor/taxis en la proporció 1/30 no vulnera el dret comunitari (article 107 del TFUE) perquè no suposa una ajuda directa de l'Estat al sector del taxi.

Així mateix, assenyala que aquesta limitació quantitativa en la proporció 1/30 és contrària a la llibertat d'establiment de l'article 49 del TFUE, llevat que s'hagi acreditat, d'una banda, que la mesura limitativa és apropiada o idònia per aconseguir els objectius de la bona gestió del transport, del trànsit, de l'espai públic i de protecció del medi ambient i, d'altra banda, que és proporcionada per assolir aquests objectius

5. [Sentència 84/2024](#), de 22 de gener, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en relació amb l'**embargament de comptes bancaris per part les corporacions locals fora del seu terme municipal**.

El TS ha desestimat el recurs d'interès cassacional interposat per l'Ajuntament de Madrid contra la sentència dictada pel Jutjat núm. de Madrid, de 23 d'abril de 2022, que donava la raó al recurrent particular que havia estat objecte d'un embargament de 2.028 euros del seu compte corrent en una sucursal de Toledo per cobrar, per via executiva, els deutes derivats de vint-i-dues sancions en matèria de trànsit.

En aquest sentit, estableix que els ajuntaments no poden practicar ni dictar diligències d'embargaments de diners en comptes oberts en sucursals bancàries fora del seu terme municipal, fins i tot, quan aquest embargament no requereixi la realització material d'actuacions fora del terme municipal d'aquestes entitats, ja que en aquest cas no hi havia un conveni de col·laboració vigent. Efectivament, d'acord amb l'article 90 del TRLRHL, els ajuntaments no poden embargar comptes oberts en sucursals que estiguin en una altra comunitat. Per això, en virtut de l'esmentat article, es poden establir convenis de recaptació executiva. En aquest cas, el conveni de recaptació executiva no estava en vigor.

A més, destaca que cal establir més garanties per a la ciutadania en la legislació tributària i de recaptació de tributs, amb la finalitat de no deixar-la indefensa.

6. [Sentència 138/2024](#), de 29 de gener, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **contractes administratius i caducitat**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Yaiza contra la sentència dictada pel TSJ de las Palmas de Gran Canària i declara la caducitat del procediment del contracte de gestió de serveis públics de recollida de residus sòlids.

A aquest efecte, el TS afirma que els procediments de resolució contractual són procediments autònoms i independents respecte al desenvolupament contractual i estan subjectes a un termini de caducitat propi.

Així mateix, declara que quan no s'estableixi un termini específic per tramitar i resoldre el procediment de resolució serà d'aplicació el que disposa la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

7. [Sentència 141/2024](#), de 30 de gener, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **declaració de lesivitat**.

El TS estima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel TSJ de València, la qual anul·la i declara la inadmissió per falta de jurisdicció del recurs interposat per la Conselleria de Sanitat i Salut Pública, que va declarar lesiu per a l'interès públic els pagaments realitzats a favor de la recurrent (transferències realitzades per la Tresoreria de la Generalitat Valenciana o justificants de caixa fixa), en el període comprès entre agost de 2013 i agost de 2017, per un import total de 152.747,35 €.

L'objecte d'aquesta sentència, de la declaració de lesivitat per a l'interès públic, té el seu origen en una sentència ferma de la jurisdicció social per acomiadament improcedent que declara l'existència de relació laboral i el salari corresponent que hauria d'haver estat abonat a la recurrent a l'efecte de fixar l'import de la indemnització.

El TS declara, d'una banda, la manca de competència de la jurisdicció contenciosa administrativa i, d'altra banda, que la declaració de lesivitat d'un acte declaratiu de dret que afecta la quantia del salari que hauria d'haver percebut durant una relació de serveis declarada com a laboral ha de ser impugnat davant la jurisdicció laboral ja que no es pot pretendre que una relació laboral produeixi efectes substantius de naturalesa administrativa.

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

8. Sentència de 10 de gener de 2024, de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, relativa a la **protecció de dades personals i garantia dels drets digitals**.

L'Audiència Nacional desestima el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades per la qual es va denegar la reclamació del recurrent sobre la informació relativa a la identitat de terceres persones que havien accedit al seu historial clínic electrònic, i, en conseqüència, confirma la legalitat de la resolució esmentada.

La sentència assenyalava el que disposa l'article 65 de la Llei orgànica 3/2018, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, que preveu en un primer moment la inadmissió d'ofici, sense necessitat de cap altra actuació, quan no s'apreciïn indicis racionals d'existència d'infracció.

Així mateix, aquesta sentència afegeix que el dret a l'accés no es configura com una via per obtenir les dades per identificar terceres persones que, dins l'organització del responsable del fitxer, van poder haver accedit a l'historial clínic del recurrent. A més, en aquest cas, hi ha una absència de la càrrega probatòria per part de l'interessat que desvirtuï els raonaments de la resolució impugnada.

9. Sentència de gener de 2024, de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en matèria de **funció pública**.

L'Audiència Nacional, en aquesta sentència, declara la nul·litat del procediment d'estabilització d'una categoria de funcionaris interins de l'Administració general de l'Estat perquè les bases reguladores no havien previst la reserva d'un percentatge per a persones amb discapacitat, la qual cosa vulnera de manera flagrant la legislació vigent; declara la nul·litat de les bases i, com a conseqüència, la nul·litat dels actes administratius posteriors, inclosos els resultats de les proves de mèrit i capacitat practicades.

SALA SOCIAL

10. Sentència de 25 de gener de 2024, de la Sala Social de l'Audiència Nacional.

L'Audiència Nacional ha establert que els cinc dies del nou permís per malaltia, accident o hospitalització de familiars aprovat pel Reial decret llei 5/2023, s'han de considerar com a dies laborables i no com a dies naturals. El mateix s'aplica al permís per mort de familiars, llevat que per conveni s'estableixi que siguin naturals, d'acord amb la doctrina recent que el Tribunal Suprem ha interpretat en la sentència d'octubre de 2023.

JUZGADO CENTRAL CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO

11. Sentència de gener de 2024, del Jutjat Central Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional, en matèria de **protecció de dades i accés a la informació**.

Els antecedents que van donar lloc a aquesta es basen en la sol·licitud d'una opositora a un lloc de treball d'ADIF, dels exàmens anteriors per així poder preparar-se millor les proves de l'oposició.

La resolució de la Direcció General d'ADIF que denega aquesta sol·licitud es basa en els arguments següents:

- a) Que aquesta sol·licitud suposa un abús de la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern ja que el fet de poder disposar dels exàmens de convocatòries anteriors res té a veure amb l'esperit i la finalitat de transparència que promulga l'esmentada Llei.
- b) Que es tracta d'un interès particular que no justifica la finalitat del control de les actuacions públiques a les quals respon la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern.

Amb aquests arguments, ADIF acorda la no admissió a tràmit de l'esmentada sol·licitud.

Contra la resolució, la interessada va interposar una reclamació davant el Consell de Transparència i Bon Govern, que va donar la raó a la reclamant i va obligar ADIF que li facilités la informació sol·licitada. Contra aquesta resolució, ADIF va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Central de l'Audiència Nacional.

El Jutjat Central Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional, al gener de 2024, dicta una sentència que desestima el recurs interposat per ADIF i afirma que l'accés als exàmens de les proves anteriors per a la mateixa oposició, com a un mitjà per facilitar a la sol·licitant la preparació dels exàmens s'ajusta a la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern.

Així mateix, aclareix: d'una banda, que no és necessari que el sol·licitant justifiqui els motius de la seva petició d'accés a la informació; i, d'altra banda, que la concurrència d'un interès privat o particular no suposa un motiu per desestimar la sol·licitud d'accés a la informació.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

12. [Sentència 47/2024](#), de 25 de gener, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó**, en matèria de **processos selectiu per a l'accés a la funció pública local**.

El TSJ de Castella i Lleó ha anul·lat el procés selectiu per a l'ingrés en el cos de policies locals de 36 ajuntaments, per alterar les bases de la convocatòria en meitat del procés selectiu quan ja s'havia publicat la llista dels aspirants declarats aptes.

A més, afirma que la decisió del tribunal qualificador, avalada per la Junta de Castella i Lleó, de realitzar una entrevista personal als aspirants declarats no aptes en la prova d'aptitud psíquica, després que 44 d'ells recorreguessin i denunciessin la filtració del test i altres irregularitats, que va donar lloc a una nova llista d'aspirants aptes contravé les bases del procés selectiu i vulnera els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat en l'accés a la funció pública.

En conseqüència, en la sentència s'estableix l'obligació de retrotraure el procés selectiu al moment en què va ser publicada la primera llista d'aspirants declarats aptes i declara nul·les les resolucions dictades amb posterioritat.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

13. [Sentència 15/2024](#), de 19 de gener, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Pontevedra**, en matèria d'**infraccions urbanístiques i caducitat**.

El Jutjat estima en part el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució del director de l'Axencia de Protección da Legalidade Urbanística, que va confirmar la demolició de dos edificis i anul·la únicament la part que es refereix a una «construcció auxiliar», en el sentit d'excloure de la demolició el garatge preexistent de 14 m² de superfície.

L'important d'aquesta sentència és l'estudi de la caducitat en casos d'expedients d'infraccions urbanístiques quan han transcorregut més de sis anys entre la finalització de l'obra i la notificació de la incoació de l'expedient disciplinari, d'acord amb el que disposa l'article 153 de la Llei 2/2006, del sòl de Galícia, modificat per la Llei 10/2023, de mesures fiscals i administratives, per clarificar el concepte d'«obra acabada», als efectes de la incoació i tramitació d'un expedient administratiu per infracció urbanística. Per declarar la caducitat cal que els recurrents acreditin de manera clara que l'obra estava totalment finalitzada sis anys abans de la incoació de l'expedient (fet que no va donar-se en el cas d'actuacions).